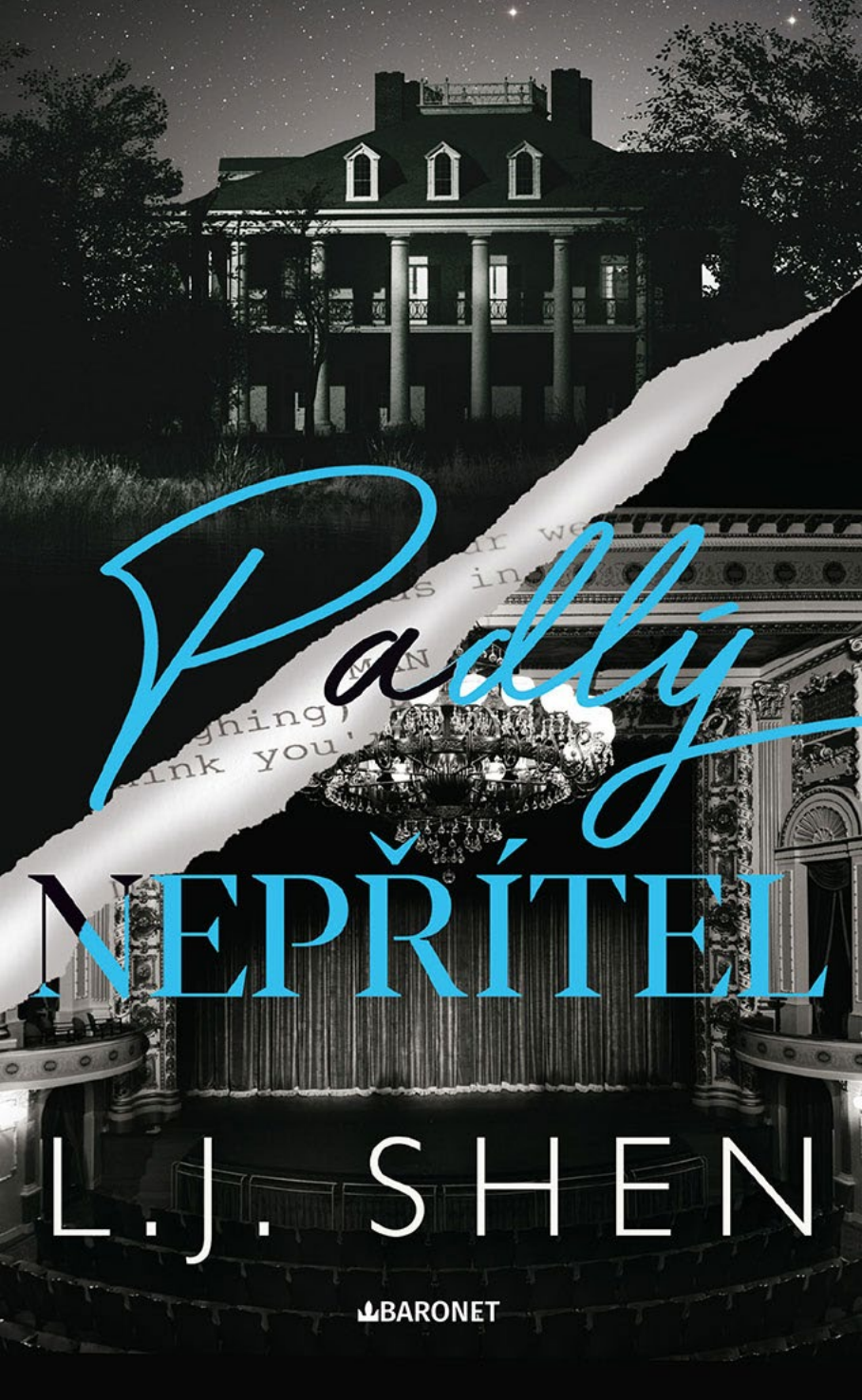

Paddy

NEPŘÍTEL

L.J. SHEN

BARONET

Padlý nepřítel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

L.J. Shen

Padlý nepřítel – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Padlý
NEPŘÍTEL

Padlý NEPŘÍTEL

Cruel Castaways (2)

L. J. SHEN

 BARONET

Pro P a A.

*Říkala jsem vám, že nám docházejí lidi,
kterým věnovat knihu.*

Musíme se začít vídat i s někým jiným.

Už chápu, že je jedno, jestli člověk hraje divadlo, nebo píše – že hlavní není sláva, není oslnivost, nic z toho, po čem jsem toužila. Hlavní je naučit se vydržet.

– ANTON ČECHOV, *RACEK*

PRVNÍ ČÁST

1. KAPITOLA

ARSÈNE

Střechy jsou v Portofinu jiné.

Víc ploché, širší, starší.

Pastelově natřené budovy vyrůstají ze země a jsou k sobě tak natěsnané, že by se mezi ně neprocpalo ani párátka. Jachty v přístavu kotví úhledně a rovnoměrně daleko od sebe. Středozemní moře se třpytí pod posledními vytrvalými slunečními paprsky, když začíná padat soumrak.

Odpočívám na balkoně svého hotelového apartmá s výhledem na italskou Riviéru a pozoruju беруšku, která se na mramorovém zábradlí točí na zádech kolem své osy jako Venuše.

Obrátím ji zpátky na nožičky a pak se napiju bílého vína. V klíně mám rozprostřené dnešní menu. Ragú z divočáka se jeví jako ta nejdražší varianta, což znamená, že si ho musím objednat, jen abych mohl sledovat ty idioty z účetního, jak se zapotí nad risottem, když si uvědomí, že je tahle konference bude stát mnohem víc, než plánovali.

Korporátní události jsou místem, kam chodí všechny dobré nápady zemřít. Je dobře známým faktem, že

jakékoliv obchodní tajemství, které za něco stojí, se nebude probírat během formální firemní akce. Stejně jako se zbraněmi, s cennými informacemi o trhu se obchoduje v zadních uličkách branže.

Sem nás však nepřivedlo moje pracovní místo. Vlastně žádné nemám. Jsem osamělý vlk. Obchodní analytik placený hodinově společnostmi hedgeových fondů, abych jim pomohl prodrat se konglomerátem potenciálních investic. Radím, do čeho investovat, kolik a jak držet krok s ročními výnosy, které od nich klienti očekávají. Mí přátelé často říkají, že jsem jako Chandler z *Přátel*. Nikdo nemá tušení, co vlastně dělám. Nicméně moje práce je dost přímočará – prostě pomáhám bohatým lidem, aby byli ještě bohatší.

„Jen si zkouším ty nové šaty,“ zapřede zpoza balkonových dveří ženský hlas. „Nebude to víc než deset minut. Moc nepij. Pro ty panáky v oblecích jsi sotva civilizovaný i za střizliva.“

Odhodím menu na vedlejší stolek, zvednu knihu ležící vedle mě a otočím na další stránku. *Stručné odpovědi na velké otázky* od Hawkinga.

Nacházíme se ve střešním patře hotelu, takže je odsud vidět na všechny balkony orientované na jih s výhledem na přístav.

Tak si jich také všimnu.

Nějakého páru o dvě terasy pod námi.

Jsou jako jediní venku a chytají poslední paprsky zapadajícího slunce. Světlovlasé hlavy mají těsně u sebe. On má kukuřičně žlutý odstín, zatímco ty její jsou nazrzavělé, směsice zlaté a rudé barvy, jako písek v poušti zpražený sluncem.

On má na sobě elegantní oblek a ona vínově rudé šaty. Něco prostého, lacině vyhlížejícího a skoro až vyzyvavého. Asi nějaká call girl? Ale to ne. Magnáti hed-

geových fondů z Wall Street investují do draze vypadajících společnic. Do typu žen s vestavěným značkovým šatníkem, podpatky s červenou podrážkou a s chováním dívek ze soukromých škol. Šmrncovní ženské existují jen v pohádkách a filmech s Julií Robertsovou. Na Manhattanu si u žen absolutně nikdo necení šarmu, upřímnosti a výstřednosti.

Ne. Tohle je venkovská husička. Možná nějaká místní ambiciózní holka, které se v naději na vysoké dýško podařilo vetřít do jeho postele.

Pár spolu pojídá broskev a dávají si lepkavé polibky. Šťáva jim stéká po rtech, když ji on krmí ovocem. Ona se usměje, když uždibuje ovocnou dužinu, a vpíjí se mu do očí. Muž ji hladově líbá a ona se mu zakousne do spodního rtu – tvrdě – než od ní on odtáhne ústa a cosi jí zašeptá do ucha.

Dívka zakloní hlavu a rozesměje se, takže odhalí bledý, dlouhý oblouk krku. Zavrtím se na židli a knížka mi zakrývá vzdouvající se erekci. Nevím, co mě vzrušuje víc. Broskev, ta žena anebo fakt, že je ze mě oficiálně voyer. Pravděpodobně všechny tři věci dohromady.

Muž sklopí hlavu a dlouze z ní olizuje sladkou šťávu, nenechá si utéct ani kapku. Opírají se o zábradlí a on se k ní tiskne tělem.

Něco se mezi nimi odehrává. Něco, z čeho mi vstávají chloupky na krku. Ať už si ti dva užívají cokoliv, já to aktuálně nemám.

Nejsem muž uvyklý na věci, které jsou nedosažitelné.

„Už jsi ochutnal to bílé víno?“ Skleněné dveře se se skřípěním otevrou. Stočím pohled k osobě, již ten hlas patří.

„Trochu moc anýzu a lanýžů, vid’?“ Má společnice

se ušklíbne a ohrne rty. Pořád na sobě má župan. Kolik hodin je potřeba, aby si na sebe někdo navlékl jedny zatracené šaty?

Napiju se vína. „Mně připadá příjemné. Přijdeme pozdě.“

„A odkdy tobě záleží na dochvilnosti?“ Pozvedne obočí.

„Nezáleží. Ale mám hlad,“ odvětim suše.

„Když budeš hodný, třeba budu tvůj dezert.“ Dábel-sky se ušklíbne a opepří to zamrknáním.

Zakroužím vínem v jiskřivě čisté sklence. „Žádný dezert, žádné rande. Tohle je quid pro quo a nejsem zrovna pověstný svými filantropickými sklony.“

Protočí oči. „Mohl bys aspoň *předstírat*, že jsi snesitelný?“

„Mohla bys předstírat, že mě máš ráda?“ trefím se do ní nazpátek.

Zalapá po dechu. „*Samozřejmě*, že tě mám ráda. Proč bych s tebou jinak byla?“

„Napadá mě třiatřicet milionů důvodů.“ To je mé čisté jmění, když nepočítám dědictví, které přijde někdy v budoucnosti.

„Kristepane, ty jsi ale hulvát. Má matka se v tobě nespletla.“ Třískne mi skleněnými dveřmi do obličeje.

Odložím knížku na stůl a přesunu pozornost k páru na balkoně. Pořád se tam muchlují a nestarají se o okolní svět. On ji zatahá za vlasy namotané kolem pěsti, zvedne jí tvář a tvrdě ji políbí. Eroticky se zaplétají jazyky. Ona mu vezme hlavu do dlaní, usměje se a horními zuby mu přejede po spodním rtu. Penis se mi znovu zvedá. Je celá kompletně jeho, to jasně vidím, a z toho slepého přesvědčení, že mu patří a jak jí dělá dobře patřit jiné lidské bytosti, se mi chce jí vyšukat duši z těla, jen abych jí dokázal opak.

Nikdo není tvůj a nepatříš nikomu. Všichni jsme jenom padlí nepřátelé a snažíme se přežít tenhle vesmír.

Sjede jí ústy na krk, vezme prsa do dlaní a zvedá si její bradavku ke rtům. Z šatů jí vykoukne ňadro, a když se muž přiblíží pusou mezi její poprsí, ona se upamatuje.

Přerývaně dýchá a odstrčí ho. Možná ví, že mají společnost. Jestli čeká na to, až se budu stydět, měla by si udělat pohodlí, protože to se nestane. To oni se venku za denního světla neovládli. Já jsem jen muž, který si o líném letním dni užívá snobskou sklenku vína.

Skleněné dveře se znovu otevrou a opět se objeví Gracelynn Langstonová, tentokrát v černých šifonových šatech s flitry. Kus od Akrise, který jsem jí koupil den poté, kdy se mi v tomto desetiletí už po tisíci vplížila zpátky do postele.

Takový byl styl Gracelyn – nebo Grace, jak jí říkám. Ošukat mě a odkopnout. Pak se znovu připlazí. Vždycky ji překvapí, když se ocitne na mém prahu, tváří se zamyšleně, občas je opilá, a *vždycky* ponížená.

Mě to však nepřekvapí nikdy.

Už jsem přijal to, kým jsme. Dysfunkční, pokřivený pár, jakým byli i naši rodiče. Možná jen s výjimkou fyzického napadání.

Během let jsem se naučil svou nevlastní sestru zvládat. Využíval jsem její výbušnou povahu ke svému vlastnímu prospěchu.

Jsem teď schopen rozpoznat přesný okamžik, kdy mě Grace opustí. Vždycky se to stane tehdy, když náš vztah začne vypadat vážně a skutečně. Když se ten necudný lesk toho, že šoustá svého nevlastního bratra, vytrácí a jí zůstane následek. Muž, kterým opovrhuje. Vyděděnec vyloučený ze slušné společnosti na Wall Street s dvouletým dozorovým zákazem obchodního poradenství.

A tak s pravidelností švýcarských hodinek, jakmile se začne odtahovat, já zase začínám být vzdálený a nedostupný. Strategicky si všímám žen na ulici. Takových typů, které ona neschvaluje. Takových, které mají příliš make-upu a značkové kabelky ze secondhandu nosí se vši pýchou hotelové dědičky.

Vždycky to magicky zabere. Grace se vrátí zpátky. Nemůže mě vystát. Ale ještě víc nedokáže vystát, když je po mém boku jiná žena.

„Zapni mi to,“ poručí mi a vlní boky, když ke mně ladně kráčí. Obrátí se ke mně zády. Každý obratel na páteři jí vystupuje. Dokázala si udržet svoje tělo baletinky ještě dlouho poté, kdy ten sen vzdala.

Vytáhnu jí zip vzhůru po páteři. „Kolik lidí nás dnes večer pocítí svou průměrností?“

„Až moc, jako vždycky.“ Hovoří se sponkami do vlasů v puse, zatímco si zastrkuje poslední z pramenů vlasů do drdolu. „Aspoň, že pozvali jen dvacet top zaměstnanců a jejich doprovod. Žádné tupé osobní asistentky, díky bohu.“

Grace mě nepředstavuje jako svého přítele, ale jako nevlastního bratra, přestože se naši rodiče rozvedli už v době, kdy jsme oba chodili na univerzitu.

Ale stejně mě představuje, jelikož jsem v obchodování s akciemi dobře známý. Jsem obávaný, respektovaný, ovšem nijak zvlášť oblíbený. Grace zná můj vliv a také ví, co ke mně lidi táhne. Sice jsem ve světě hedgeových fondů černá ovce, ale pořád vím, jak vydělat peníze, a lidi na Wall Street mají *skutečně* rádi lidi, kteří vědí, jak se to dělá. Je to jejich oblíbený večírkový trik.

Zaváhám s prsty, když na hořejší části jejich zad uvidím jizvu. Tu, která mi připomíná, co se jí stalo. Co se před čtyřicetiletými lety stalo *mně*. Přejedu po ní ko-

nečkem prstu. Naskočí jí husí kůže a odtáhne se, jako bych ji udeřil.

„Je to hodně viditelné?“ Odkáže si a ujišťuje se, že má dobře zapnutou podprsenku.

„Ne,“ zalžu a vytáhnou zip až nahoru. Zarazím se. Posedne mě potřeba jí přes tu jizvu přejet rty. Utěšit ji. Ale odolám. Místo toho řeknu: „A je to, Venuše.“

„Venuše?“

„Nejžhavější planeta ve Sluneční soustavě.“ Mrknu na ni a zahraju si na Christiana Millera, mého kamaráda, který nějak dokázal dovést k dokonalosti fakt, že si svůj vztah užívá, jako přímý protiklad k pokřivené hře, jakou žiju já.

Skoro můžu *slyšet*, jak Grace opovržlivě nakrčí nos. „Díky bohu, že o tobě nikdo neví, co jsi za magora. Dokážeš si představit, kdyby lidi zjistili, že jsi blázen do astronomie?“ Odfrkne si a odtáhne se ode mě dál. „Teď už potřebuju jen náušnice. Co myslíš, ty pecičky z růžového zlata s diamantem nebo ty akvamárové?“

Ty prvně jmenované jsem jí koupil k osmadvacátým narozeninám, čímž jsem úmyslně zastínil dar od jejího tehdejšího přítele. Ještě tu samou noc mu dala kopačky, protože ji vyděsila vyhlídka, že by skončila s realitním makléřem ze střední třídy, který si mohl dovolit koupit jí jenom louboutinky z předchozí sezony. Později čekala v mojí posteli a měla na sobě pouze ty zmíněné náušnice. Ty druhé byly dárek ode mě poté, kdy jsem skončil tříměsíční aférku s Lucindou – ano, s její úhlavní nepřítelkyní z dětství. Udělal jsem to tehdy, když Grace po mnoha našich rozchodech trvalo až příliš dlouho se ke mně vrátit.

Ubohá Lucinda. Čekalo ji nepříjemné překvapení, když se vrátila z turné v Paříži, kde vystupovala jako

primabalerína, a našla Grace, jak mi vášnivě zahřívá postel.

Mé dárky jsou vždycky protkané záměrem a jedovatostí. Jsou jako špinavý, násilnický polibek. Směsice vášně a bolesti.

„Akvamarínové,“ odpovím jí.

Skloní se a dá mi chladný polibek na rty. Chci, aby uhnula stranou, abych mohl vidět, zda ten pár o dvě patra níž už si to všem na očích rozdává. Jejich druh šílenství je lepší než ten náš. Hodím pohledem k jejich balkonu. Grace mě sleduje.

Ústa se jí stáhnou do zlomyslného úšklebku. „Vidím, že už ses potkal s mým nadřízeným. Tedy svým způsobem.“

„Ty toho pitomce znáš?“ Napiju se vína.

„Paula Ashcrofta? Je to nový provozní ředitel Silver Arrow Capital. Určitě jsem se o něm zmiňovala.“

To je společnost, ve které Grace pracuje jako analytička.

Paul a jeho společníci jsou teď zády k námi. Vypadá to, že spolu hovoří a ruce si už nechávají pro sebe.

„Určitě ne. Ne že by tedy vypadal jako někdo zapamatovatelný.“ Trhnu bradou k ženě v červeném. „Dobrá se tu s tou děvenkou baví.“

Grace se potěšeně rozesměje. Nic jí nepřináší víc radosti než sledovat, jak jinou ženu roznášejí na kopytech. „Je to jednoduchá bytůstka, že ano? Věř tomu nebo ne, navlékl jí prsten. A hodně drahý.“

Pohrdavě mlasknu. „Je to manažer hedgeového fondu. V riskantních podnicích se mu daří.“

„Vystudovala Juilliard a pochází úplně z Jihu. Dávám jim tak šest měsíců,“ pokračuje Grace a zúží na něj pohled, aby si je lépe prohlédla.

„To je od tebe ještě štědré.“ Ušklíbnu se.

Znám muže jako Paul. Manhattanští žraloci, kteří si romantizují něžně hovořící jižanské krásy, aby nakonec zjistili, že protiklady se sice přitahují, ale netvoří dobré spojení. Vždycky to končí rozvodem, vzájemnou očerňovací kampaní a – pokud na to jde žena dost rychle – tučnými měsíčními alimenty.

„Znáš mě. Laskavost je moje druhé jméno. Půjdu si nasadit náušnice. Ty si nebereš kravatu?“ Grace ohrne rty, když ke mně skloní pohled. Mám na sobě černý kašmírový svetr a kostkované kalhoty.

„To poslední, co bych chtěl, je udělat dobrý dojem.“ Vráťím se ke své knize.

„Ty jsi rebel bez příčiny.“

„Právě naopak.“ Otočím stránku. „Příčinu mám – chci, aby mě všichni nechali na pokoji. Zatím to jde skvěle.“

Zakrouťí hlavou. „Máš takové štěstí, že mě máš.“

Zmizí v našem pokoji a bere si svoje nemístné chování a ego s sebou.

Ještě jednou hodím pohledem po párečku. Paul už na balkonu není.

Jeho žena však ano a zírá přímo na mě.

Cíleně. S obviňující sveřepostí. Jako by čekala, že něco udělám.

Všimla si snad, jak se dívám?

Zmateně se ohlédnou za sebe, abych se ujistil, že se dívá skutečně na mě. Na dohled nikdo další není. Její velké modré a neúprosné oči se do těch mých vpíjejí ještě naléhavěji.

Je snad rukojmí? To je nepravděpodobné. Vypadala velice šťastně, když si tu ještě před pár minutami se svým manželem užívala. Pokouší se mě zahanbit za to, že jsem je pozoroval? Tak to hodně štěstí. Moje svědomí bylo naposledy viděno, když mi bylo deset, jak

s řevem opouští nemocniční pokoj a cestou ven mlátí pěstmi do zdi.

Zpřímá se na ni zadívám. Nejsem si sice jistý, co se to děje, ale vždycky se rád zúčastním nepřátelské konfrontace. Zvednu obočí.

Zamrká jako první. Ušklíbnu se, zakroutím hlavou a chystám se vrátit ke knize. Rychle si otře tváře. Tak počkat... Ona pláče.

Pláče. Na luxusní dovolené na italské Riviéře. Ženy jsou tak vrtkavá stvoření. Nedá se jim nikdy vyhovět. Chudáček Paul.

Znovu se na sebe podivně zahledíme. Tváří se posedle. Měl bych se zvednout a odejít. Jenže ta dívka vypadá tak úchvatně zranitelně a ztraceně, že jedna moje část chce vidět, co udělá dál.

A odkdy mě vůbec zajímá, co lidi dělají?

Odtažitě se postavím, vezmu si knížku a dopiju víno. Poté se otočím na patě a odkráčím.

Paní Ashcroftová má nějaký problém.

Ale není na mně, abych to řešil.

2. KAPITOLA

ARSÈNE

O hodinu později se Grace na šedobílé mramorové podlaze se sklenkou šampaňského v ruce natřásá mezi svými kolegy. Směje se, kdykoliv je to vhodné, empaticky hodí podmračeným pohledem, je-li to třeba, a pilně mě představuje jako svého nevlastního bratra a kouzelníka ve financích.

Hraju to s ní. Odjakživa bylo mým cílem učinit Grace mou před zraky všech – mého otce, její matky i mých přátel. Ta žena se mi dostala pod kůži. Mám ji permanentně vrytou do kostí a nepřestanu, dokud se s ní nebudu moct chlubit jako s oceňovaným majetkem.

Jistým způsobem si užívám to, jak náš vztah shazuje. Víte, čím víc Grace zdůrazňuje, že jsme nevlastní sourozenci, tím víc hořká bude pilulka, kterou bude muset spolknout, až to mezi sebou zveřejníme.

V mých nejtemnějších a nejobnaženějších fantaziích se Gracelynn Langstonová snaží vykoktat, jak se stalo, že si nakonec vzala člověka, kterého léta letoucí představovala jako svého bratra.

Bude nosit můj prsten. Stůj co stůj.

Restaurace překypuje lidmi. Hovoříme s Grace s Chipem Breslinem, který je generálním ředitelem společnosti. Ten si stěžuje, jak kvůli přísnější politice Fedu tráví poslední měsíce osekáváním obchodů s vysokou dynamikou, a pokukuje mým směrem, aby viděl, jestli na to nějak zareaguju. Bezplatné rady neposkytuju. Zvláště ne teď, když moje vlastní obchodní portfolio kvůli aktuálnímu dvouletému zákazu stojí na mrtvém bodě.

„Ale no tak, Corbine, pusťte aspoň chlupe.“ Chip se ušklíbne a konečně přestane chodit kolem horké kaše. „Jak vidíte další čtvrtletí? Můj kamarád Jim ve Woodstock Trading říká, že sázíte jen na pokles.“

„Jsem profesionální pesimista.“ Rozhlédnu se po místnosti a hledám rozptýlení. „Kromě toho mám nařízené přerušení a nehodlám zákaz porušit kvůli nějakému tlachání.“

„Ale ne, to by mě ani nenapadlo!“ Zrudne a rozpačítě se rozesměje.

„Zrovna jste se přímo zeptal,“ odvětim bez obalu.

Breslin se usměje a řekne, že musí vyzvednout svou ženu na baru. „Víte, jak to je.“ Mrkne, šťouchne mě loktem a vydá se k odchodu.

Ve skutečnosti to ale nevím. Grace oplývá bezchybnou sebekontrolou ve všech oblastech svého života s výjimkou vztahu se mnou. Je vypočítavá, zcela bez emocí a bezohledně sobecká, stejně jako já.

„Vidíš, tohle je přesně důvod, proč tě lidi nemají rádi.“ Grace bubnuje o sklenku hranatými nehty s bezbarvým lakem. „Snažil se popovídat si s tebou o odchodu, a tys ho totálně setřel.“

„Existuje jenom hrstka lidí, kterým za svou přítomnost nic neúčtuju, a zrovna se dívám na třiatřicet celých tři procenta z nich.“ Klesnu jí pohledem do vý-

stříhu. Myslím, že jí dneska ošukám kozičky. Grace nemá ráda, když se udělám do ní, dokonce ani s kondomem ne, jinak je ovšem v podstatě v pohodě s čímkoliv, po čem moje srdce (a pták) zatouží.

„Pokoušíš se mi dostat do kalhotek?“ ušklíbne se.

„Doufal jsem, že žádné nemáš.“

Místnost se začíná naplňovat do bodu, kdy je tam až moc rušno a dusno, ale naše místo u baru zůstává prázdné.

„Všichni se nahnuli ke vchodu. Co způsobuje ten rozruch?“ Grace stočí pozornost ke vstupu do restaurace.

Obrátím se, abych se podíval, co sleduje. Paul a jeho husička zrovna vešli dovnitř. Všichni se vydají k nim, včetně Chipa a jeho manželky, která se nejistě kýve a drží se muže za paži. Většina pozornosti je věnována Paulově hezké blondáté ženušce, která je hlavním zdrojem zábavy. Stejně jako malba Andyho Warhola je plná života a překypuje pestrostí v místnosti plné lidí v černé, šedé a béžové. Zvláštní osůbka. Její oblečení je moc křiklavé, úsměv příliš široký a očima divoce prozkoumává každíčký kousek prostoru, do něhož zrovna vstoupila. Připadá mi rozkošně infantilní.

„Dává tam snad kuřbu zdarma?“ zeptám se konverzčně, protože vím, že moje utajená partnerka nemá ráda, když ji někdo ignoruje, především kvůli jiné ženě.

„Nepřekvapilo by mě to.“ Grace si přežvykuje zevnitř tvář a rozšíří se jí chřípí. „Winnie je mazlíček všech. Posílá Paula do práce s kovbojskými sušenkami – recept Laury Bushové – dobrovolničí v dětských charitách a –“

„Jmenuje se Winnie?“ Nakrabatím čelo.

„*Winnifred*.“ Protočí oči. „Komické, že?“

„On si vážně vzal karikaturu,“ dám jí za pravdu.

Ta holka je chodící a mluvící plyšový medvídek. A chodila na Juilliard, školu, kterou si Grace vybrala, když si ještě myslela, že má jako balerína šanci. Překvapuje mě, že vůči ní neprojevuje víc nepřátelství. Možná se moje nevlastní sestřička konečně naučila, jak zvládnout konkurenci.

„Asi bychom měli jít pozdravit.“ Grace vypadá, že by se raději pozvracela, než udělala právě tohle.

Nemám zrovna chuť líbat prsten té skautky, která na balkoně brečela a škaredě se po mně dívala, ale taky nemám zájem, aby si Grace stěžovala, že nejsem týmový hráč.

Přiblížíme se k Ashcroftovým, jak to jen nejbližší jde. Ženy se sesypou na Winnifred a dožadují se receptu na sušenky, zatímco jí Paul majetnický položí ruku kolem ramen. Grace si prorazí cestu dovnitř a věnuje Paulovi vzdušné polibky na tvář.

„Zdravím, moc ráda vás tu oba vidím.“ Přesune se a políbí tváře i Winnie, zatímco jí tiskne paži. „Winnifred, ty ale vypadáš naprosto úchvatně!“

Rozhodně si nemyslí, že by tahle žena vypadala nějak úchvatně v těch nevkusných šatech a pruhovaných podpatcích, které nejspíš sehnala ve výprodeji ve Walmartu.

„Ty taky, Grace.“ Winnie se usmívá upřímně. „Vypadáš, že bys mohla rovnou hrát ve filmu.“

Možná tak *Zlobu*.

„Tohle je můj nevlastní bratr Arsène Corbin. Hodně spolu podnikáme, takže jsme se v posledních letech dost sblížili.“ Grace ke mně mávne rukou, jako bych byl položka v dražbě na charitativní akci. Ušklíbnu se. To přehnané vysvětlování ji vždycky prozradí. Kdyby mě jednoduše představila jako svého nevlastního bratra, možná by si polovina Manhattanu nešeptala za jejími zády, že si to s ní pravidelně rozdávám.

Napřáhnou se, abych Paulovi potřásl rukou. Celý září. „Vaše pověst vás předchází, pane Corbine. Jaký je život mimo obchodní svět?“

„Stejně nenaplňující jako život v něm.“ Pustím mu zpocenou ruku. „Držím se ale v činnosti investováním do hmotnějších aktiv.“

„Ano, slyšel jsem. Koupil jste doručovací a přepravní společnost, že?“ Paul se škrábe na bradě. „To je velice chytré v době, kdy je online nakupování v rozkvětu.“

Vypadá jako lidská verze ovesné kaše. Privilegovaný, nudný a bez chuti. Už jsem v životě potkal dost mužů, jako je Paul, abych věděl, co je zač. Je to typ chlapa, který začne podvádět svou ženu, jakmile se přehoupne přes pětatřicet. Taky je to druh člověka, který má muže jako já v hledáčku, aby viděl, co děláme a kde investujeme, a měl tak nápady pro sebe.

„Tohle je má žena, Winnie.“ Paul políbí svou malou ženu na rameno. Ta obrátí pozornost plně ke mně a já to konečně spatřím. Důvod, proč Paul usoudil, že stojí za víc než za jednu noc. Objektivně vzato je skutečně oslnivá. Má svěží, zářivou pleť, oči jasné a zvědavé, a úsměv má přímo nakažlivý. Je to typ ženy, o kterém lidé říkají, že rozsvítí místnost. Grace je pro změnu typ ženy, která při svém příchodu způsobí, že v místnosti teplota klesne na arktickou hodnotu. Včetně mého srdce.

Naštěstí mě dívka, jako je Winnifred, nemůže ničím zajímat.

„Ahoj!“ Winnie mě chytne pažemi kolem ramen v nevhodném polovičním objetí. Bud' nemá tušení, jak si v sobě udržet nenávisť, anebo mě z toho balkonu nepoznala.

Okamžitě se z jejího objetí vymaním. Doufám, že nešíří nějakou dobytčí nákazu.

Paul se pousměje a očividně mu nedostatek formálnosti jeho manželky připadá rozkošný. „Kde sedíte, Langston-Corbinovi?“

„Tady píšou, že na čísle patnáct a šestnáct.“ Grace drží naše pozvánky.

„My máme devatenáct a dvacet, takže nás nejspíš budete muset tolerovat ještě o něco déle,“ prohlásí Paul zvesela.

Srším nadšením.

Když pokročí večer, narůstá ve mně podezření, že Winnifred je určitě těhotná. Nedotkne se ani kapky alkoholu a celou noc popíjí jen perlivou vodu. Nebere si maso z obložených mís a stejně tak se drží dál od těch, kteří kouří cigarety a doutníky. Její časté návštěvy na toaletě mě jen přimějí zvažovat o to víc, zda se jí skutečně někdo nepovaluje na močovém měchýři.

Grace má plné ruce práce s tím, aby lezla do zadku těm správným lidem. Bohužel obrazně řečeno. Probírá práci s Chipem, Paulem a mužem jménem Pablo, který je hlavní obchodník. Ti tři se mě snaží vlákat do diskuze o obchodu, ale zdvořile se tomu vyhnu. Stejně jako všechna exotická zvířata nemám zrovna zájem, aby mě někdo pošťuchoval v kleci otázkami o obviněních, že jsem obchodoval s neveřejnými informacemi. A nepochybuju, že všichni tady by rádi slyšeli, co jsem udělal, že mě jen plácli přes ruku.

„Corbine, vy na vychloubání moc nejste, co?“ Paul pokývá chápavě hlavou, když ode mě dostane další lakonickou odpověď o mých preferovaných maloobchodních akcích. „Winnie je stejná. *Vůbec* o své práci nemluví ráda.“

„To proto, že aktuálně žádnou nemám.“ Winnie se napije perlivé vody a tváře jí zrůžoví.

Otočím se k ní. Zažehne se ve mně drobná jiskřička

zájmu. Ona dělá něco víc než ženušku v domácnosti? To je osvěžující.

„Co děláte, Winnifred?“

„Letos jsem absolvovala na Juilliardu. A teď se prostě... pohybuju mezi konkurzy.“ Rozpačitě se usměje a její jižanská protáhlá intonace je skoro komická. „Nemůžu říct, že bych měla zrovna napilno. Je složité prosadit se ve Velkém jablku. Ale co mě nezabije, to mě posílí, že?“

„Nebo oslabí.“ Pokrčím rameny. „To ve skutečnosti záleží na tom, ‚co‘ to je.“

Ta prostinká bytost se na mě podívá široce rozevřenýma očima. „To máte pravdu.“

„Myslíte si, že máte to, co je třeba, abyste uspěla v New Yorku?“ zeptám se.

„Copak bych tu jinak byla?“ A znovu roztáhne ústa v úsměvu plném naděje a dobroty světa.

„Lidé přicházejí do New Yorku z mnoha důvodů. Většina z nich není košer. Jak jste potkala Paula?“

S každou další otázkou mám pocit, že ji svlékám. Veřejně. Cíleně. A stejně jako všichni nazí lidé na veřejnosti se teď začíná kroutit a zavrtí se v židli.

„No.“ Odkášle si. „Já –“

„Dělala jste servírku u jeho stolu v Delmonico's?“ tipnu si. Mohl by to být i Le Bernardin. Je slušná osmička. Ve správných šatech možná i devítka.

„Vlastně jsem byla víla na oslavě čtvrtých narozenin jeho neteře.“ Sevře rty do tenké linie a zamračí se.

„Cože jste byla?“ Vyprskl bych víno, kdyby za to stála. „Omlouvám se, nerozuměl jsem vám.“

Ve skutečnosti rozuměl, ale tohle bylo až moc dobré na to, aby to nemohla zopakovat. Nadčasová americká zábava. Učebnicová verze toho, jak chudá holka potkala bohatého blbce.

Paul je ponořený do konverzace s Pablem a Grace a absolutně netuší, že jeho ženu griluju jako prvotřídní steak.

Winnifred narovná záda a podívá se mi zpřímá do očí ve snaze mi ukázat, že se mě nebojí. „Hrála jsem vílu na narozeninové oslavě jeho neteře. Posypala jsem mu tvář třpytkami. Neustále se smál a ani trochu netrhal partu, i když jsem mu na obličej namalovala Zvoněnku. Uvědomila jsem si, že by z něj byl dobrý táta. Tak jsem mu dala své číslo.“

Vsadím se, že se na večírku ukázal v luxusním autě, které stálo víc než dům její rodiny, což jeho šance taky nijak nesnížilo.

„Nikdo jiný už pak neměl naději.“ Paul se odpoutá od hovoru s Pablem a Grace, skloní se k Winnie a políbí ji na jemnou kůži mezi ramenem a záhybem krku. „Teď je moje na celý život, vid', panenko?“

Vsadím se, že si myslí, že to znělo romanticky, a ne jako reklama na nevěstu přes katalog.

„Rozpoznávám u vás správně jižanský přízvuk, Winnifred?“ zeptám se nevinně.

Grace po mně střelí pohledem, který říká, že mám okamžitě přestat. Odjakživa jsem měl ve zvyku pohrávat si se svým jídlem, jenže teď jsem si vychutnával prostoduchou ženušku jejího šéfa.

„Jsem z Tennessee.“ Winnie znovu viditelně polkne. „Kousek za Nashvillem. Z městečka Mulberry Creek.“

„Domova nejlepšího jablečného koláče ze všech padesáti států?“ Zašklebím se do sklenky s vínem.

„Ve skutečnosti jsme spíš pověstní sušenkami. Jo! A taky sňatky mezi příbuznými, samozřejmě.“ Věnuje mi sacharinový úsměv.

Takže se *umí* vzepřít. To jsem nečekal.

„No tak, panenke. Nemusíš být sarkastická.“ Paul ji cvrnkne do brady.

Jestli jí ještě jednou řekne panenke, rozbiju svoji sklenici s vínem a zabodnu mu střep do krku.

„Co vás přimělo přestěhovat se do New Yorku?“ Neptejte se mě, proč si z té ženy dál utahuju, protože nemám sebemenší tušení. Z nudy? Kvůli svým sociopatickým tendencím? Těžko říct.

Zadívá se mi do očí. „No přece kvůli té spoustě oslepujících světel. A taky kvůli *Sexu ve městě*. Říkala jsem si, *panečku*, žít tady musí být jako v těch jejich filmech. Jo a taky nesmím zapomenout na písničku Alicie Keys. To byl další velký důvod. Přímou *obrovský*.“

Grace mi pod stolem dupne na nohu dost silně na to, aby mi rozdrtila kosti. Během toho do desky kolemem kopne, až nadskočí přibory. Paul sebou překvapeně cukne. Moc pozdě. Už jsem do toho příliš zabředl, než aby mi na jejich reakcích záleželo. Winnifred Ashcroftová je jediná vzdáleně zábavná věc na celé téhle akci a živit se na její sebehodnotě mi chutná víc než kterékoli jídlo, jež dnes nabízejí.

„Winnie je trochu citlivá na to, že není z města.“ Paul poplácá svou ženu po hlavě, jako by byla roztočilá čivavka.

„Ale je to jako v *Sexu ve městě*, že?“ zeptám se jí příjemně, zatímco mi Grace varovně zabodává podpatky do mokasíny, až mi drtí prsty na prach. „Našla jste svého pana Božského.“

„Paul je spíš pan Průměrnák, jestli může letmý pohled u pisoáru něco odhalit,“ vtipkuje Chip. Všichni se rozchechtají. Všichni kromě Winnie, která na mě zírá a dumá, co udělala, že si tohle zasloužila.

Chtěla jsi, abych se staral. Tam na balkoně. A teď vidíš, jak moc jsou mi pocity lidí ukradené.

„Dobře, Arsène, je načase změnit téma.“ Grace se omluvně usměje a zatahá mě za rukáv. „Lidi se sem přišli bavit, ne aby je někdo vyslýchal.“

Vím, že to Grace nedělá z dobroty srdce. Je to mazaaná žena, která se chce prosadit. A já teď zrovna vytáčím jejího šéfa a jeho *panenku*.

„Myslím ale, že teď jsem s kladením otázek na řadě já.“ Winnie zvedne bradu.

Opřu se v židli a sleduju ji s neskrývaným potěšením. Je jako ta malá beruška, která se točí na zádech kolem své osy. Rozkošně zoufalá. Škoda, že jsem s Grace, jinak bych si ji pár měsíců užíval. Paul by v tom nebyl sebemenší překážkou. Tenhle druh žen míří za tím, kdo nabídne nejvíc, a já mám kapsy naditější.

„Tak do toho,“ vyzvu ji.

„Co děláte?“ zeptá se.

„Všechno možné.“

„To je co?“

Pokřčím rameny a pomalu protáhnu: „Cokoliv, co vydělá peníze.“

„Jistě můžete být víc specifický. Tohle může klidně znamenat, že jste obchodník se zbraněmi.“ Založí si ruce na prsou.

Fajn. Tak si pohrajeme.

„Akcie, korporace, měny, komodity, ačkoliv jsem nedávno dostal zákaz kvůli obchodování s neveřejnými informacemi. Na dva roky.“

Všechny pohledy se stočí k nám. V téhle místnosti jsem to téma ještě neprobral, jelikož jsem od svého otce zdědil nepříjemnou vlastnost lidem nikdy nedat, co chtějí.

„Proč?“ zajímá se.

„Obvinění z manipulace trhem.“ Než se zeptá, co to znamená, vysvětluju dál: „Tvrdí, že jsem zkreslil materiály pro investory, kromě jiných pochybení.“

„Udělal jste to?“ Winnifred se na mě upřeně dívá a vypadá nevinně jako dítě.

Zatímco nás celá místnost sleduje, přejedu si jazykem po spodním rtu a usměju se. „Mám jeden problém, Winnifred.“

„Jenom jeden?“ Nevinně zamrká, než ustoupí. „A jaký to je?“

„Nikdy nehraju, abych prohrál.“

Její oči, stejně krásné jako luční zvonky, se do mě dál vpíjí. Myslí mi proběhne nelaskavá myšlenka. V těch akvamarínových náušnicích by nejspíš vypadala desetkrát lépe než Grace. Vidět ji *jenom* v těch náušnicích by mi přineslo velké uspokojení. No dobře. Třeba bude Grace zase zlobit a brzy mě odkopne, tak bych mohl skočit po rychlé aférce s touhle osůbkou, abych nevlastní sestřičce připomněl, že mám pořád nějaké potřeby.

„A lidé tady vás berou?“ Winnifred se překvapeně rozhledne kolem. „Přestože vědí, že jste udělal něco špatného a podkopal jejich obchody?“

„Řeči se vedou, voda teče,“ poklidně opáčím. „I lidé, kterým na tom záleží, s tím přestanou, jakmile se pocity přemění v činy. Lidé jsou notoricky sobecká stvoření, Winnifred. Proto Rusové napadli Ukrajinu. Proto si museli Afghánci poradit sami. Proto je v Jemenu, Sýrii a Súdánu humanitární krize, a vy jste o tom ani neslyšela. Protože lidé zapomínají. Rozčílí se a pak se posunou dál.“

„Mně na tom záleží.“ Vycení na mě zuby jako raněné zvíře. „Záleží mi na všech těch věcech a to, že vám ne, ještě neznamená, že ostatní jsou stejně špatní. Jste nebezpečný muž.“

„Nebezpečný!“ Grace vyjekne a přinutí se do smíchu. „Ale ne. Je jako koťátko. To jsme v rodině všichni.“

Neškodní počtáři,“ blábolí a ovívá se rukou. „Nicméně chápu, že to není tak vzrušující jako šoubyznys. Víte, můj táta vlastní divadlo. Jako dítě jsem tam chodila neustále. Ohromně mě to okouzlovalo.“

Sice je pravda, že Douglas vlastní divadlo, ale Grace jen předstírala, že ho má ráda, aby ji uznával. Divadlo není výdělečné a Grace má ráda jen věci, které vydělávají peníze.

Rozptýlení nicméně zabírá. Winnifred odvrátí pozornost ke Grace a ptá se jí na Calypso Hall. Grace jí nadšeně odpovídá.

Zazvoní mi telefon. Vytáhnu ho z kapsy. Předvolba ukazuje na Scarsdale, ale tohle číslo neznám. Hovor odmítnu. Chip se mě pokouší ptát na něco ohledně Nordic Equities.

Mobil zazvoní znovu. Stejně číslo, a tak to znovu položím.

Tak už to pochop.

Zatracení podvodníci, umí si nastavit číslo, jako by volali od vás z města.

Další hovor přichází z jiného čísla, stále v New Yorku. Zrovna to chci zase típnout, když mi Grace položí dlaň na stehno a procedí mezi zuby, zatímco poslouchá, jak Winnifred žvatlá o muzikálu *Hamilton*: „Mohl by to být klenotník. Ohledně toho náhrdelníku, který jsi mi objednal z Botswany. Vezmi to.“

Telefon zazvoní počtvrté. Vstanu, omluvím se a vyjdu ze dveří restaurace na balkon s výhledem na přístav. Přejedu přes zelené tlačítko.

„Co je?“ vyštěknu.

„Arsène?“ zeptá se starý mužský hlas, který je mi vzdáleně povědomý.

„Bohužel. Kdo je to?“

„Tady Bernard, asistent vašeho otce.“

Mrknu na hodinky na čas. V New Yorku jsou čtyři odpoledne. Co ode mě asi tak otec může chtít? Hovoříme spolu zřídka. Několikrát do roka si udělám výlet do Scarsdale, abych se ukázal a probral rodinné záležitosti – asi jeho představa sblížení se – ale kromě toho jsme pro sebe v podstatě cizí lidé. Ne že bych ho nenáviděl, ale vyloženě rád ho taky nemám. Jsem si jistý, že ten pocit, či spíš jeho nedostatek, je vzájemný.

„Ano, Bernarde?“ zeptám se netrpělivě a opřu se lokty o zábradlí.

„Nevím, jak to říct...“ Odmlčí se.

„Dával bych přednost tomu, aby to bylo rychle a bez obalu,“ navrhu. „O co jde? Stařík už zase leze do chomoutu?“

Od chvíle, kdy se rozvedl s Mirandou, si otec dává záležet na tom, aby měl každých pár let po boku jinou ženu. Už ale nedělá žádné přísliby. Nikdy se neusazuje. Aféra s Langstonovou je ten nejrychlejší lék na víru v lásku.

„Arsène...“ Bernard polkne. „Váš otec... je mrtvý.“

Svět se točí dál. Lidé kolem mě se smějí, kouří, pijí a užívají si dokonale vlahý italský letní večer. Po obloze letí letadlo a mizí v bílém, bachratém oblaku. Lidstvo nijak neznepokojila zpráva, že Douglas Corbin, pátý nejbohatší muž v USA, odešel na věčnost. A proč by taky měla? Smrtelnost je pro bohaté lidi jako urážka. Většina ji přijme se smutnou rezignovaností.

„Ano?“ Slyším sám sebe, jak se ptám.

„Dnes ráno měl mrtvici. Hospodyně na jeho dveře v půl jedenácté několikrát klepala, a když nereagoval, našla ho bez známek života. Víím, že je toho hodně ke vstřebání, a pravděpodobně jsem měl počkat, až sem dorazíte, než vám to povím –“

„To je v pořádku,“ utnu ho a přejedu si dlaní po obličejí. Snažím se přijít na to, co teď vlastně cítím. Jenže pravda je... že necítím vůbec nic. Ano, jakýsi podivný pocit. Stejný, jako když něco, na co jste zvyklí – kus nábytku – je najednou pryč a zůstane po něm prázdné místo. Necítím však žádnou agonii, žádný hluboký žal. Nic, co by naznačovalo, že jsem zrovna ztratil jediného živějšího příbuzného, kterého na tomto světě mám.

„Měl bych vyrazit zpátky,“ říkám mechanicky. „Zkrátit cestu.“

„To by bylo ideální.“ Bernard vydechne. „Vím, že je to velice náhlé. A ještě jednou, je mi to velice líto.“

Dám si ho na reproduktor, odtáhnou mobil od ucha a projíždím nejbližší dostupné lety. Jeden letí za dvě hodiny. Ještě to můžu stihnout.

„Pošlu vám letové detaily. Zaříd'te, aby nás někdo vyzvedl.“

„Samozřejmě,“ odpoví. „Poletí slečna Langstonová s vámi?“

„Ano,“ potvrdím. „Bude tam chtít být.“

Ta malá vtěrka si byla s tátou bližší než já. Navštěvovala ho každý druhý víkend. Fakt, že Bernard ví, že je se mnou, mi prozradí všechno, co potřebuju vědět – táta věděl zatraceně dobře, že si to rozdávám s nevlastní sestrou, a rozebíral to se sloužícími. Zvláštní je, že to přede mnou nikdy nezmínil. Na druhou stranu, Langstonovic ženy pro nás byly citlivé téma od chvíle, kdy mě vykopli na internát.

Než se vrátím do restaurace, ještě se krátce zastavím na unisexových toaletách. Rozepnu se a vykonám potřebu u pisoáru. Když skončím, uslyším sytý hlas, který vychází z jedné z kabin. Je to divoký pláč, z něhož mrazí v kostech. Jako kdyby tam byl někdo zraněný.

To není tvůj problém, připomínám si.

Vyhrnu si rukávy a myju si ruce, zatímco je kvílení hlasitější a přerývanější.

Nemůžu teď odejít. Co když tam nějaká žena zrovna porodila a nechá dítě utopit v míse? Nikdo mě si-
ce nemůže obvinít z toho, že bych měl nějaké svědo-
mí, ale topící se novorozeňata nejsou zrovna něco, co
bych dokázal v klidu přejít.

Vypnu kohoutek a vydám se ke kabině.

„Haló?“ Opřu se o ni ramenem. „Kdo je tam?“

Pláč, který se přeměnil v drobné vzlyky, nepřestává,
ale neozve se ani žádná odpověď.

„Poslyšte,“ zkouším to jemněji. „Jste v pořádku?
Mám někoho zavolat?“

Možná policii? Nebo někoho, komu na tom skuteč-
ně záleží?

Ani teď nepřichází žádná odpověď.

Dochází mi trpělivost a nervy už mám tak dost
na pochodu. Celý se třesu zprávami o tátovi.

Vzlyky jsou teď silnější. Nekontrolovatelné. Udělám
krok dozadu a vykopnu dveře. Ty vyletí z pantů a nara-
zí na stěnu velké kóje jako v nějakém akčním krváku.

Nenajdu tam však dítě ani zraněné zvíře.

Jen Winnifred Ashcroftovou, zhroucenou v jejích
červených šatech nad toaletní mísou, s make-upem
rozmazaným po celé tváři, jak pije víno přímo z láhve.
Vlasy má rozčuchané a třese se jako osika.

Copak není těhotná?

Ubohý nudný Paul. Nedokáže si najít ani rozumnou
ženušku, kterou by se mohl chvástat.

Slzy jí tečou po tvářích proudem. Do té láhve se te-
dy pořádně podívala. Je do půlky vypitá. Oba na sebe
tiše civíme a opět se účastníme toho zápolení pohledů.
Jenže teď je zřejmé, že nečeká, až se jí zeptám, co se
děje.

„Máte nějaké potíže?“ vyrazím ze sebe, především proto, že je to moje občanská povinnost. „Ubližuje vám? Zneužívá vás?“

Zakroucí hlavou. „Vy nikdy nebudete ani zpoloviny takový chlap, jako je on!“

Jistě, moje celoživotní poslání je teď v háji.

Rozhlédnu se kolem nás a čekám, až se sebere a vyjde ven z toalety. Je to to nejbizarnější stvoření, které jsem kdy potkal.

„Můj manžel je úžasný,“ zdůrazní rozohněně, jako bych to byl já, kdo tu na té kolonii bakterií brečí do láhve chlastu.

„Váš manžel je stejně nezajímavý jako můj nejmín oblíbený pár ponožek, ale tohle není konverzace, kterou bych teď měl zájem vést,“ odrazím ji. „Takže pokud není nic, co bych mohl udělat –“

„Ne, nemůžete. A i kdybych pomoc potřebovala, nikdy bych se neobrátila na vás. Jste neskutečný nadutec!“ Otre si nos a popotáhne. „Zmizte někam.“

„Ale ale, Winnifred. Myslel jsem si, že všechny jižanské krásky jsou miloučké a sladké.“

„Běžte už pryč!“ Vyskočí na nohy a praskne mi dveřmi před nosem, tedy spíš tím, co z nich zbylo.

Na okamžik zvažuju, jestli jí nedám své číslo, pro případ, že ji Paul skutečně zneužívá. Pak si ale vzpomenu na to, co mám všechno na talíři já včetně Dougovy smrti, vlašného přístupu Grace, své kariéry a tak dále.

Obrátím se a odkráčím pryč.

Povědět Gracelynn Langstonové, že její nejdražší otčím konečně zaklepal bačkorami.

3. KAPITOLA

ARSÈNE

Tehdy

Stejně jako všechny varovné příběhy začínal i ten můj ve velikém, rozlehlém panství s vitrážovými okny, lomenými oblouky, žebrovými klenbami a opěrnými pilíři.

S nástěnnými malbami, ručně vyřezávanými mramorovými šachovými figurkami a velkými točitými schodišti.

Se zlou macechou a namyšlenou nevlastní sestrou.

Ten večer, který všechno změnil, začal úplně běžně, jak už to u všech katastrof bývá.

Táta s Mirandou vyrazili do města na premiéru *Racka* od Čechova v divadle Calypso Hall, zatímco my zůstali doma. Dělali to často, Miranda si užívala umění a táta zase Mirandu. Nás si neužíval nikdo, takže jsme se museli bavit navzájem.

S nevlastní sestrou Gracelynn jsme rozložili lepenkovou krabici, kterou jsme ukradli z kuchyně, a na střídačku na ní sjížděli schodiště. Naráželi jsme na hospodyně, které spěšně procházely mezi místnostmi

s nadýchanými teplými ručníky, ingrediencemi na večeri a obleky z čistírny. Nařezaly by nám na zadek, kdyby jen mohly. Jenže nemohly. Byli jsme Corbinové. Privilegovaní a mocní. Byli jsme ve Scarsdale ti vyvolení. Určení k tomu, abychom drtili, a ne byli drceni.

Klouzali jsme po schodech, až jsme měli pod značkovými hadříky rudý zadek. Měl jsem pocit, že mám z páteře želé po všem tom nadsakování na schodech. Ani jeden z nás nepomyslel na to, že bychom přestali. V tomhle zámku toho k děláním moc nebylo. Videohry jsme měli zakázané („Leniví z nich mozek,“ říkával táta), z hraček by byl nepořádek („A beztak jste na to moc staří,“ supěla Miranda) a úkoly do školy už jsme měli všechny hotové.

Gracelynn byla uprostřed jízdy, když se otevřely vchodové dveře a narazila do mého otce. Rozplácla se mu obličejem na boty a vyrazila ze sebe komické heknutí.

„Co to má... Arsène!“ zahřměl otec pod schodištěm a obešel Gracelynn. Na tvářích měl stopy po nehtech. „Co je to na nesmysly?“

„My jsme se jen –“

„Rozhodli, že si ublížíte? Myslíš, že mám čas s tebou jezdit na pohotovost?“ vyštěkl. „Běž do svého pokoje. Hned.“

„Gracelynn.“ Hbitě se za ním objevila má nevlastní matka a zavřela za sebou dveře. Nemusel jsem se jí ani dívat na nehty, abych věděl, že na nich má otcovu krev. Když se hádali, vždycky mu tohle dělala. Ublížovala mu. „Běž trénovat balet, miláčku. Tatínek a já si musíme promluvit o dospělých věcech.“

Tatínek.

Nebyl to její tatínek.

Vlastně to pořádně nebyl ani *můj* tatínek.

Douglas Corbin žádnou otcovskou roli neplnil.

Proto bylo zvláštní, že necítil žádnou nenávist ke Gracelynn, jež byla dítě jiného muže, ale nechával si to všechno pro mě.

„Promiň, mami.“

„To je v pořádku, zlatíčko.“

Gracelynn vstala a oprášila si kolena. Vyběhla po schodech a zmuchlanou krabici měla zastrčenou v podpaží. Šourali jsme se potemnělou chodbou. Věděli jsme, o co jde. Ani jeden z nás nechtěl přihlížet, jak se táta s Mirandou hádají.

To bylo jediné, co dělali, hádali se a udobřovali. Nechtěli, abychom se účastnili čehokoliv z toho. Tak taky naše hry jako sjíždění schodů a chození po hřebenu střechy začaly. Z nudy, protože jsme byli neustále tak sami.

„Myslíš, že nás potrestají?“ zeptala se mě.

Pokrčil jsem rameny. „Je mi to jedno.“

„Jo... mně taky.“ Gracelynn mě hubeným loktem šťouchla do žeber. „Hele, dáme si závod ke mně do pokoje?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Sejdeme se na střeše.“

Rychle ťapkala po zlatavé mramorové podlaze a zmizela ve svém pokoji.

Kdykoliv nás poslali do našich pokojů, vylezli jsme na požární žebřík a potloukali se na střeše. Zabíjeli jsme tak čas a taky jsme tam mohli mluvit, aniž by nás odposlouchávali sloužící a napráskali to na nás.

Vešel jsem do Gracelynnina doupátka, které vypadalo, jako by ho navrhla sama Barbie. Měla tam velké letiště s nebesy z růžového tylu, bílý vyřezávaný krb a čalouněná křesílka. Všude kolem byly rozházené její baletní úbory.

Gracelynn milovala balet. Nechápal jsem proč. Balet jí tu lásku očividně nevracel. Byla mizerná balerína. Ne

že by nebyla hezká – ale protože byla *pouze* to. Pohyb nohou jí nešel a postrádala ladnost.

Okno bylo otevřené a vítr si pohrával se závěsy. Dokonce i ty tančily lépe než Gracelynn.

Zavázal jsem si tkaničky na botách, než jsem se vysoukal ven z okna. Vyšplhal jsem nahoru po železném žebříku mokrém po dešti. Našel jsem Gracelynn, jak se s překříženými kotníky opírá o jeden z komínů a vydechuje do studeného vzduchu jako drak.

„Jsi připravený?“ zazubila se.

Hřeben střechy byl tak úzký, že jsme na něj museli došlapovat vždycky jen jedním chodidlem. Naše hra vypadala tak, že jsme balancovali na hřebenu a kráčeli od komínu ke komínu, jak nejrychleji jsme mohli. Střídali jsme se v chození a stopovali si čas. Někdy – hodněkrát – jsem měl podezření, že Gracelynn podvádí, což byl důvod, proč ji nikdy v *životě* nenechám vyhrát.

„Stopuješ to teda?“ Gracelynn na mě vysunula bradu.

Přikývl jsem a vytáhl z kapsy stopky. „Jsi připravená to zase projet, *sestřičko*?“

Gracelynn měla problém. Její problém jsem byl já. Byl jsem chytřejší než ona. Dosahoval jsem v testech lepších výsledků, aniž bych se učil. Byl jsem víc sportovně nadaný než ona – byla průměrná tanečnice, zatímco já byl v celém státu druhý nejlepší tenisový hráč ve své věkové skupině.

Přirozeně jsem byl mnohem rychlejší než ona. Vždycky jsem zvítězil. Nikdy mě ani nenapadlo, že bych ji mohl nechat, ať si užije svoje malé vítězství. Byla otravný, rozmazlený spratek.

To já byl taky, ale přiznejme si, že já s tím byl více srovnaný.

„Já neprohráju, ty... ty... párečkovej dechu!“ vyhrkla a zružověly jí tváře.

Rozesmál jsem se. „Běží ti čas, smrad'ochu.“ Zvedl jsem stopky do vzduchu.

„Víš, už mě tohle začíná vážně unavovat.“ Chytila si vlasy – onyxově černé jako její oči – a stáhla si je do bolestivě vyhlížejícího drdolu. „Snažit se pro ně být neviditelná. Všichni rodiče mých kamarádek –“

„Miranda a Doug nejsou rodiče,“ přerušil jsem ji a zamžoural očima k nebi, kde se nad našimi hlavami shlukly šedé mraky jako malí tyrani na školním dvoře. Brzy začne pršet. „Jsou to jen lidi, kteří mají děti. To je rozdíl.“

„Ale to není fěr!“ Grace dupla. „Kdykoliv ji tvůj táta rozzlobí, máma potrestá mě.“

Tohle byla vhodná chvíle podotknout, že jsem byl pro její matku osobní boxovací pytel. Mirandina oblíbená kratochvíle byla lamentovat mému otci, jak jsem nenormální.

Nesměje se. Nebrečí. Nezajímá ho nic jiného kromě astronomie a matematiky, což – nezlob se na mě, Dougu – prostě pro desetiletého kluka není normální. Možná je s ním něco špatně. Bylo by pro něj špatné, kdybychom nenechali udělat nějaké testy. A taky nezívá, když to dělají ostatní! Všiml sis toho? To ukazuje na nedostatek empatie. Mohl by být sociopat. Sociopat, který žije pod naší střechou!

Nemohl jsem riskovat, že Gracelynn poběží za matinkou a vyžvatlá, že mi na tom snad jakkoliv záleží, a tak jsem držel jazyk za zuby.

„Jak to myslíš?“ zeptal jsem se.

„Třeba jsem strašně dlouho chtěla tutu, kterou Lucindě koupili rodiče v Moskvě. Je dělaná na míru. Minulý týden mi máma pověděla, že se po ní podívá a objedná mi ji. Jenže dneska, než odešla s tvým tátou do divadla, se naježila a zničehonic mi řekla, že je to

moc drahé a že z ní až moc rychle vyrostu. Jenom proto, že ji vytočil!“

„Proč ti vlastně záleží na pitomých šatech?“

„Nejsou to šaty, Arsi. Je to tutu!“

„Když to říkáš.“

„To teda *říkám*! Budu to říkat klidně celý den!“

„Ty ale nechceš tutu, co má Lucinda. Chceš její talent. A to se nedá koupit v Rusku ani nikde jinde,“ poznamenal jsem věčně.

Lucinda a Gracelynn byly o jeden ročník pode mnou. Lucinda byla dívkou, kterou chtěla být každá. Krásná a milá, tudíž ji Grace a její malé klony nenáviděly.

„Nemůžu uvěřit, žeš tohle řekl.“ Zamávala ke mně pěstí. „Máma má o tobě pravdu.“

„Tvoje máma nemá pravdu vůbec v ničem. A teď už vyraz. Nemám celý den,“ odsekl jsem a stiskl stopky. „Je to zapnuté.“

Vztekle zavrčela. „Nenávidím tě!“

Začal jsem počítat vteřiny nahlas, protože jsem věděl, že ji to vyděsí.

„Já ti ukážu! Vyhraju!“

Zvedla paže do vzduchu a rychle vyběhla po střeše. *Příliš* rychle. Gracelynn se prakticky vznášela nad okrajem a prořezávala vzduch jako dravý pták. Nořila se do mlhy a znovu se objevovala jako letadlo. Zapotácela se doleva a doprava. Byla už skoro u komína, ale co to krucinál vyvádí? Mohla by kdykoliv spadnout.

„Kristepane,“ syknul jsem. „Zpomal. Co to dě–“

Než jsem mohl větu dokončit, pravou nohou se netrefila na uzounký povrch. Uklouzla a vyklonila se doleva, aby udržela rovnováhu. Pravá noha se jí prudce zkroutila. Překvapeně vyjekla a rozpřáhla ruce dopředu, aby se chytila komínu. Nedosáhla na něj jen o malý kousíček.

Gracelynn vyrazila zoufalý výkřik, svezla se ze střechy a zmizela mi z dohledu. *Do háje*. Plíce se mi stáhly a odmítaly přijímat kyslík. Moje první myšlenka byla: *Co si myslela?* Po čemž hned následovalo – *Táta mě zabije*.

Čekal jsem na ránu. Možná jsem byl skutečně sociopat, jak říká Miranda. Kdo čeká, až uslyší, jak dopadne na zem tělo jeho nevlastní sestry ze skoro desetimetrové výšky?

„Grace!“ Hlas mi utlumil déšť, který začal bubnovat na střechu. „Proboha, Gracelynn!“

„Tady jsem!“ vysoukala ze sebe přiškrčeně.

Zaplavila mě vlna úlevy. Nebyla mrtvá. Podřepil jsem, abych se posadil na hřeben, a pomaličku klouzal po střeše dolů, než jsem se dostal k okapu.

Prsty se držela roury a tělo jí viselo ve vzduchu.

Měl bych běžet za tátou a Mirandou? Nebo ji mám zkusit vytáhnout?

Kruci, neměl jsem tušení. Nikdy jsem nepomyslel na to, že by někdo z nás byl tak pitomý a *běžel* po střeše jako maniak.

„Pomoz mi,“ prosila Gracelynn a po tvářích jí stékaly slzy i déšť. „Prosím!“

Chytil jsem ji za obě zápěstí, zaklonil se dozadu a začal ji vytahovat. Pohled mi zamlžovaly ostré jehličky deště. Kůži měla chladnou, vlhkou a klouzala. Zápěstí měla tak křehká, až jsem se bál, že jí je zlomím. Prsty mi zatínala do pokožky, svírala mě a kroutila se, jak se mě pokoušela použít jako lidský žebřík. Tekla mi kvůli ní krev, stejně jako to dnes večer udělala její matka mému otci.

Rozhodl jsem se, že nebudu s Douglasem Corbinem sdílet stejný osud. Nehodlal jsem už nikdy pro Langstonovic ženu krváčet.

„Zatáhni víc!“ zakvílela. „Kloužu dolů. Copak to nevidíš?“

Chodidla mě brněla, jak jsem se ji snažil vytáhnout nahoru na střechu. Jenže jsem neměl moc šancí. Fyzika byla taky proti mně. Musel jsem lézt nahoru po mokrých šindelích a přitom vlastní vahou někoho tahat k sobě. „Budeš se muset chytit okapu. Musím zavolat tátu.“

„Nemůžu!“

„Oba spadneme.“

„Neopouštěj mě!“

Copak si myslela, že ji chci zabít? Vždyť bych přepadl taky.

„Podívej, můžu tě ještě chvílku držet, abys odpočinula rukám, ale pak se budeš muset pár minut držet okapu, než se sem dostanou.“

O kousek mi vyklouzla ze sevření. Kroutila se ve vzduchu jako červ. „Ne! Neopouštěj mě! Nechci umřít.“

„Nedívej se dolů,“ křikl jsem, padl na kolena a zatahl vši silou, jakou jsem dokázal posbírat. Měl jsem pocit, jako by se mi končetiny trhaly od těla. Jenže byla moc těžká a mokrá. „Jenom... prostě se na mě dívej.“

Náhle byla její tíživá, neochabující váha pryč. Trhl jsem sebou dozadu a narazil zadní částí hlavy o šindele. V uších mi rezonovalo vzdálené šplouchnutí.

Spadla.

Ona *spadla*.

V panice jsem se doplazil k okapu, zamžoural dolů a pokoušel se něco zahlédnout skrz déšť, bahno a husté křoví. Grace přistála na plachtě zakrývajícím prázdný bazén. Prohýbala se hluboko a všude kolem ní byla voda.

Vůbec se nehýbala. Nohy měla v podivném úhlu a já

okamžitě věděl ještě dřív, než začala ječet, že to pro ni všechno skončilo.

Už žádné líbivé tylové kostýmy, ruské tutu sukně ani taneční tábory v Curychu.

Baletní kariéra mojí nevlastní sestry skončila.

A stejně tak i můj život, jak jsem ho doted' znal.

Rentgeny dorazily chvilku poté, kdy jsme s tátou přijeli do nemocnice.

Cestou tam se na mě ani jednou jedinkrát nepodíval. Vypověděl jsem mu všechno, co se stalo, snad až na tu část, kdy jsem Grace pobízel k akci. Nebylo nutné být papežštější než papež. Navíc to přežila, ne?

„Bude ale v pořádku. Že jo?“ Spěchal jsem za ním chodbou vyloženou linoleem k jejímu pokoji. Byl jsem tak napumpovaný adrenalinem, že jsem ani necítil nohy.

„Už kvůli tobě doufám, že ano,“ zavrčel a zíral před sebe. „Co jste tam vy dva vůbec dělali?“

„Hráli si.“

Odfíkl si. „Dáváš vysoké sázky. Typický muž z rodu Corbinů.“

Nechápal jsem, jak to s tím celé souvisí.

„A to je dobře, nebo špatně?“ zajímal jsem se.

„Jednoduše řečeno je to neléčitelný stav pramenící z příliš mnoha peněz, příliš velkého ega a až moc času.“ Stáhl si z rukou kožené rukavice. „My Corbinové máme tendenci být rebelové s příčinou. Doufám jenom, že sis nepředsevzal zabít svou sestru. Ovládni svou osobnost, chlapče.“

To bylo za celé měsíce, možná i roky, nejdéle, kdy ke mně hovořil, a já se vyhříval na výsluní jeho pozor-

nosti. Ne že by mě cíleně ignoroval. Tátovi šlo dobře starat se o to, že mám vynikající známky, řešil moje mimoškolní aktivity a tak podobně. Jen se mnou nijak zvlášť nemluvil.

Verdikt přišel s rentgenovými snímky. Gracelynn si zlomila obě nohy a měla drobnou dislokaci páteře, která si vyžádala operaci.

Kromě toho trpěla závažným případem toho, že je pěkná mrcha.

To posledně jmenované nebyla lékařská diagnóza, nicméně to byla pravda. Jakmile jí zabraly léky proti bolesti a nohy měla v sádře, ukázala prstem a zúžila na mě svůj černočerný pohled. „Byl to on. To on mi to udělal. *Strčil* do mě, maminko.“

To bylo poprvé, kdy mi skutečně došla slova. Strčil? Vždyť jsem se ji snažil *zachránit* a ona to zatraceně dobře věděla.

„Blbost! Běžela jsi po římse a spadla,“ vyhrkl jsem rozzlobeně. „Snažil jsem se tě vytáhnout zpátky. Málem jsi mi urvala ruce. Tady, můžu to dokázat.“

Vysoukal jsem si rukávy a obrátil se, abych tátovi a Mirandě ukázal stopy, které mi Gracelynn na kůži zanechala. Na předloktích jsem měl zarudlé, opuchlé škrábance.

Gracelynn neoblomně vrtěla hlavou. „Pokoušel ses mě strčit, tak jsem s tebou bojovala. Chtěl ses mě zbavit. Sám jsi to řekl, že už tě unavuje se se mnou dělit o pozornost mámy a táty.“

To znělo přesně jako něco, co by udělala *ona*. Ne-snášel jsem pozornost od táty a Mirandy. Vždycky byla jen negativní a dostávala mě do problémů.

Pusu jsem měl dokořán. „Proč lžeš?“

„A proč lžeš *ty*?“ Vycenila zuby. „Je to venku, jen se přiznej! Mohl jsi mě zabít.“

„Ach, ty moje holubičko. Co ti ta zrudá udělala?“ Miranda si schoulila tvář ke své dceři a objala ji. Zněla, jako by brečela, ale vsadil bych se, že oči měla suché.

Rozhlédl jsem se po místnosti a čekal... na co vlastně? Že někdo vejde dovnitř a zastane se mě? Na světě nebyl nikdo, kdo by mě ochránil. Věděl jsem to odjakživa, ale zničehonic mi tíha mé samoty tlačila na hrudník a těžko se mi dýchalo.

„Lžou jen zbabělci, synu.“ Táta mi pevně zaryl prsty do ramen a varoval mě před tím, abych se dál snažil hájit. „Přiznej se a čel následkům jako muž.“

Nevěřil mi.

Nikdy mi nebude věřit.

Chtěl jenom, aby už to pro něj a Mirandu skončilo a nebylo žádné další křičení a bití.

Gracelynn navzdory tomu, že neuspěla v ničem, kde já exceloval, byla stále jejich oblíbené dítě. *Normální* dítě. To, které se smálo, plakalo a zívalo, když to dělali i ostatní.

Pohltilo mě bolestné uvědomění, že jsem na světě skutečně úplně sám.

Civěl jsem na Gracelynn se zaťatými zuby a prázdným pohledem. Pokrčil jsem rameny. „Jistě. Strčil jsem ji. Lituju jenom toho, že jsem to nemohl dokončit. Tak asi hodně štěstí na příště.“

A tehdy Gracelynn došlo, že je to všechno skutečné. Nebyla to žádná z našich pitomých, smyšlených her. Viděl jsem jí to na očích. Záblesk lítosti následovaný vlnou adrenalinu. Poznání, že ať už dělala cokoli, alespoň pro teď to fungovalo. Konečně nade mnou v něčem vyhrála.

Ale já ji nikdy nenechám vyhrát. Ne, dokud budu dýchat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Padlý nepřítel.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.